

Csorba Piroska:

ENGEDJ UTAMRA

Engedj utamra – nem egy már veled,
mert senki sem azonos senki mással,
s ki meghasonlott önmagával,
mással békében nem lehet.

A házasság szűkülő terem,
a falak lépnek egyre beljebb,
már nincs hely, ahová kimenjek,
csak gondolatban lépkedek.

A szerelem levetkezett, és pőrén
már nincs is teste, úgy elfogyott,
vérzik, ahogy harapják az évek,
gyöngül, ahogy múlnak a napok.

Mégsem lehet már elszakadni,
tőled nem tudok elszaladni,
itt fogok szépen szörnyethalni.
Maradni? Menni? Nem maradni?

Csorba Piroska:

LEGSZEBB BESZÉDŰ...

Legszebb beszédű hallgatás
te győzz le: ne írjak verset,
krétarajzot a pusztulás falára.
Képtelen költészet ez itt,
a leíró valóság féltudománya,
csak önmagára szorítkozik,
arcának senkiben sincs mása,
soha másokban *nem mosakszik*.
Egymással unt viszonyban elemek.
A nyelv nem jelenít, nem jelent,
csak agglutinál. Devalválódik
minden, nem immunis se gondolat,
sem eszme. A nyelv csupán
LANGUE – PAROLE nélkül.
A hangsorburokban keserű mag,
feltörni senki se készül.
A költészet helyzetleírás
a tények pontos ismerete nélkül.
Legszebb beszédű hallgatás,
végül tedd, hogy ne szóljak,
ne írjak verset. Oly mindegy
feszítődmeget kiáltok vagy vivátot,
mert a történelem megy itt,
benne az ember nem váltja meg a világot.

LEGSZEBB BESZÉDŰ...

Legszebb beszédű hallgatás
ne győzz le: ne írjak verset,
krétarajzot a pusztulás falára.
Képtelen költészet ez itt,
a leíró valóság féltudománya,
csak önmagára szorítkozik,
arcának senkiben sincs mása,
soha másokban *nem mosakszik*.
Egymással unt viszonyban elemek.
A nyelv nem jelenít, nem jelent,
csak agglutinál. Devalválódik
minden, nem immunis se gondolat,
sem eszme. A nyelv csupán
LANGUE – PAROLE nélkül.
A hangsorburokban keserű mag,
feltörni senki se készül.
A költészet helyzetleírás
a tények pontos ismerete nélkül.
Legszebb beszédű hallgatás,
végül tedd, hogy én szóljak,
én írjak verset. Nem mindegy
feszítődmeget kiáltok vagy vivátot,
mert a történelem megy itt,
benne az ember váltja meg a világot.

Csorba Piroska:

A KÖVEK NEM HERVADNAK EL

לנבול לא אבנים

א (*Álef*)

Anyám a síkban létezik.

ב (*Bét*)

Kétdimenziós anyám a papíron.

Befejezett és szenttelen, hibátlanul kitöltött rovat.

ג (*Gimel*)

Anyámat leírom.

Anyámat olvassák.

Anyám az azonosításomra szolgál.

ד (*Dálet*)

Anyám volt, nincs.

Anyám két szó: Polacsek Borbála.

Addig létezik a síkban, amíg én, egyetlen gyermeke élek.

Amíg kitöltöm, beírom, amíg kérdezik, beírják.

ה (*Hé*)

Anyámból *anyja neve* lett.

Ízlelgetem a nyelvemmel anyám nevét.

Édes?

Keserű?

Íztelen.

1 (*Váv*)

Polacsek Borbála élt 22 évet.

Anyám csak másodperceket.

Élet a halált vajúdj, halál az életet.

Polacsek Borbálából anya lett.

Aztán meghaltak mindketten.

Polacsek Borbála és az anya egyszerre.

י (*Zayin*)

Az újszülött nevet kap.

Az anya elveszíti nevét.

Minden anyának ugyanaz az egy neve van: anya.

Anyja neve.

Anyám neve.

Sohasem mondhatom az egy nevét.

Csak azt: anyám neve Polacsek Borbála.

נ (*Chét*)

Anyám fatuskó.

Göröngy.

Hamu.

Rothadás.

Kis kavics.

Fakó, kék sál egy ócska kalapdobozban.

Anyám anyja neve egy rubrikában.

Anyám tizennégy betű.

ו (*Tét*)

Se szem.

Se fül.

Se orr.

Se kéz.

Se nyelv.

Anyám az érzékszerveim által meg soha nem tapasztalt.

Koholt valóság.

Hazudott tény.

Valódi nemlét.

◡ (Jod)

Anyám burok.

*„Zöld burokban születtem,/ mikor aztán nagy lettem,/ a zöld burok kifeslett,/ és az
úrfi kiesett.”*

Anyám kiesett a létből.

Anyám a kinőtt ruhám.

Kilenc hónapig hordtam egyhuzamban.

Negyven hétig le nem vetettem.

Kétszáznyolcvan napig nyűttem.

Anyám a velem nőtt ruhám.

Anyám ócska gönc.

Nem hordtuk tovább egymást.

◡ (Khaf)

Anyám hazugság.

Fényképek halmaza.

Albumtest.

Virtuálanya.

Hiányzó láncszem anyám anyja és anyám fia között.

Én anyám fia vagyok.

Anyám halotti bizonyítvány.

Üveg alatt őrzött tablókép.

Festett menyasszony.

Padlásra költöztetett bútor.

Divatjamúlt ruha.

↳ *(Lámed)*

Minek annak név, aki nincs?

Anyám nincs.

Anyám neve: nincs.

Anyja neve-rovat nincs.

Anyám ismeretlen nincs.

Ismeretlen volt.

Az anya ismeretlen.

Hol volt, hol nem volt.

Hol holt, hol nem holt.

Anyám mese.

Boldogan élt, amíg meg nem halt.

Nincs tovább.

↻ *(Mém)*

Anyám apám agytekervényeiben bujkáló kriptaszökevény.

Bújócskát játszó, fékezhetetlen gyerek.

Eleinte azt akarta, hogy apám megtalálja.

Rákiáltott: itt vagyok!

Háborgatta apámat.

A legváratlanabb pillanatokban bukkant elő.

Séta közben.

Ebédkor.

Álmában.

Ha rám nézett, anyám megkocogtatta apám fejét belülről: nu, itt vagyok!

Apám nem tudta kezelni az anyámat.

A tárgyak engedelmeskedtek neki, ha megérintette őket, azok is megérintették.

Ha bezárta őket valahová, nem látszódtak, nem kiabáltak, nem követelöztek.

1 (*Nun*)

P

O

L

A

CS

E

K

B

O

R

B

Á

L

A

2 (*SzámeH*)

Anyám sokáig kiabált, és ütötte apám koponyáját belülről.

Apám zokogott és az öklével visszaütött.

Nesze, Polacsek Borbála!

Fájjon neked is, ha nekem fáj.

Anyámnak nem fáj semmi.

Semmi sem fáj jobban apámnak, mint hogy anyámnak nem fáj semmi.

Apám a karjaiba zárta anyámat.

Apám a karjaiba zárt engem.

Anyám a karjaiba zárta apámat.

Anyám engem soha nem zárt a karjaiba.

Anyám karjai nem működnek anyám nélkül.

Anyám sincs anyám nélkül.

Polacsek Borbála sincs anyám nélkül.

Anyám sincs Polacsek Borbála nélkül.
Csak én vagyok nélküle, nélkülük.

Y (*Ajin*)

Özvegy csecsemő vagyok.
Anyám tojáshéj.
Én törtem szét.
A tojáshéj szerves anyag.
Anyám trágya.
Átala dúsabb *e föld*.
Földanyám van.
Anya-anyám nincs.
Anyám melle cumisüveg.
Anyám teje tápszer.
Anyám nem hívja magát anyának.
Anyám nem hív engem.
Anyanyelvem van.
Anyám nincs.
Anyám nem szól hozzám anyanyelven.
A világ összes nyelvén hallgat.

D (*Pé*)

Az egységből ki- és leválnak a dolgok.
A személyek.
Az érzetek.
Nevet és vele létet kap minden.
Apám apa.
A haja haj.
Az orra orr.
A szája száj.
A füle fül.

A nyaka nyak.
A keze kéz.
A lába láb.
Én én vagyok.
A tükörben is én van.
Anya fénykép.
Minden fényképet úgy hívok: anya.
Apa fiókba teszi anyát.

S (*Cádi*)

Anyám eltűnik apám agyának labirintusában.
Már nem akarja, hogy megtalálják.
Nem suttog.
Nem kiabál.
Nem bukkan fel váratlanul.
Nem üti ököllel belülről apám koponyájának vak ajtaját.
Nem bújik bele az álmaiba.
Eltakarja a szemeit, mikor apám más nővel szeretkezik.
Az ágy ugyanaz.
Apám ugyanaz.
A szeretkezés ugyanaz.
Mi különbözik?
Anyám tudja, hol a helye.
Visszavonul.
Lezárt létidőben kuporog.
Árnyék.
Minden fénnel kisebb.
Talán nincs már.

P (*Kof*)

A nevemet nem anyám adta.

Én sem adtam anyámnak nevet.
Nem szólított meg.
Nem szólítottam meg.
Lezárták a szemét.
Felnyitottam a szememet.
Nem emlékszünk egymásra.
Az életben a nincs-emlékem róla is emlék.
Anyám nem emlékezhet a jövőre.
Anyám nem volt a jövő része.
Anyám a mesékben lakott.
Akár a királykisasszonyok.
Anyám kiköltözött a mesékből.
A királylányok benne maradtak.
Anyám nem szeretett engem.
Megérdemelte a halált.
Én nem szeretem őt.
Megérdemlem az életet.
Ezek csak szavak.

↵ (Rés)

Anyám elvisel mindent.
Türelmes velem.
Nem emeli fel a hangját.
Nem emeli fel a kezét.
Nincs már tüdeje.
Légcsöve.
Gégéje.
A gégefőben hangszálai.
Anyám anatómiája hasonlít egy élő anyáéra.
Anyám anatómiájában minden testrész, minden szerv ninccsel kezdődik.
Minden anya anatómiájában minden testrész, minden szerv ninccsel végződik.
Minden *van* törékeny. Csak a *nincs* bonthatatlan tömb.

Anyámat bonthatatlan tömbbe betonozta a halál.

A nemlét öröklét.

Jó lenne, Anyám, ha nem lennél, ha már nem vagy.

Így valóságosabb.

Így szörnyűbb.

Mihez kezdjek veled, Anyám?

Ha meghalok, velem halsz, tudd meg.

☪ (*Sin, Szin*)

A költő siratóéneket ír.

Anyjának Borbálának halálára.

Én, a győztes, kis vadállat számokat rovak egymás után.

1, 2, 3, 4, 10, 15, 16, 18, 19, 20, 21.

Már 21 vagyok.

Egy év – és egyidős leszek veled.

Te lenge, könnyű lány.

Én, az elhagyott.

A te léted immár változatlan nemlét.

Én, a folyton változó.

Ragacsos és vörös...

Ezt helyetted álmodom.

Csalóka ez.

Veled soha – csak rólad beszélek.

Emlékről szótt emlék.

Anyám.

Édes.

Keserű.

Semmilyen.

Sosemvolt.

Halottból élő – belőled én.

π (Táv)

Ha térden, ha kúszva,
ha mászva, ha futva,
ha éveken át,
ha életen át,
ha elnémulnak a hegedűk,
ha megszólalnak a fák,
ha vakon, ha süketen,
át időn, tereken,
tél gátját átugorva,
tavasz vizében úszva,
nyár tüzetől hevülten,
ősz leheletétől lehűlten,
koporsók abroncsát feszítve,
a semmibe utat terítve,
az úrbe alagutat vájva,
lakatot téve szóló szájra,
a csöndbe szavakat szórva,
hidat verve tengerre, tóra,
hasítva eget, hegyet, sziklát,
megülve madarak könnyű szárnyát,
hol minden kőben könny lakik –
jutni a Siratófalig.